

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Středisko ekologické výchovy a etiky Rýchory - SEVER, Brontosaurus Krkonoše**, se sídlem Horská 175, Horní Maršov, zastoupeného Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem, se sídlem U Svitavy 1077/2, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného č. j. 18147/13/5000-24700-710142 ze dne 11. 7. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 Af 55/2013 – 80 ze dne 30. 9. 2014, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **je povinen ve lhůtě 7 dnů** od doručení tohoto usnesení **zaplatit** za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 Af 55/2013 – 80, soudní poplatek ve výši **1.000 Kč**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 Af 55/2013 – 80 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti žalovanému ze dne 11. 7. 2013, č. j. 18147/13/5000-24700-710142, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále „správce daně“) ze dne 25. 9. 2012, č. j. 406485/12/228985603497, tak, že se vyměřená daň ve výši 1.065.660 Kč stala splatnou v náhradní lhůtě podle § 139 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), do 15 dnů ode dne nabytí právní moci platebního výměru a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdilo.

K výroku č. I

Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V odůvodnění návrhu uvedl, že napadeným rozhodnutím spolu s dalšími rozhodnutími ze dne 11. 7. 2013 a ze dne 24. 3. 2014 mu byla stanovena částka odvodu do státního rozpočtu a Národního fondu v celkové výši téměř 10 milionů Kč. Krajský soud žalobám přiznal odkladný účinek, posléze je však zamítl. Nabytím právní moci napadeného rozsudku a dalších zamítavých rozsudků obživla vykonatelnost těchto rozhodnutí.

Stěžovatel uvedl, že je neziskovou organizací hospodařící s vyrovnaným rozpočtem a je závislý na prostředcích ze státního rozpočtu. Tržeb dosahuje činností v podobě vzdělávacích programů, ty probíhají v nemovitosti, na níž bylo v souvislosti se stanovenými odvody uvaleno zástavní právo. Rozpočet stěžovatele na rok 2012 činil 19 milionů Kč a na rok 2013 činil 14 milionů Kč, z toho 4 miliony Kč v roce 2012 a 5,4 milionu Kč v roce 2013 představovaly tržby z vlastní činnosti, zbytek tvořily účelově vázané dotace. Pokud by je stěžovatel použil v rozporu s jejich účelem, porušil by rozpočtovou kázeň a byl by povinen k jejich odvodu spolu s příslušnou sankcí zpět do státního rozpočtu nebo Národního fondu. Stěžovatel je povinen použít část tržeb ke spolufinancování projektů, na jejichž realizaci obdržel účelově vázané dotace. Jinak není možné tyto projekty realizovat. Mzdové náklady stěžovatele činily v roce 2012 částku 9,5 milionu Kč a v roce 2013 částku 7,2 milionu Kč. Nemovitost zatížená zástavním právem byla nedávno zrekonstruována za pomoci dotace ve výši zhruba 37 milionů Kč poskytnuté pod podmínkou, že stěžovatel bude dvacet let udržovat činnost v podobě vzdělávacích programů o životním prostředí.

Výkon napadeného rozhodnutí by znamenal pro stěžovatele nejen nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., ale ve svém důsledku likvidaci a faktický zánik stěžovatele. Na jednotlivou daňovou povinnost je podle stěžovatele třeba nahlížet společně s dalšími splatnými povinnostmi. Stěžovatel by musel propustit většinu zaměstnanců. V takovém případě by nemohl dokončit již probíhající dotační projekty ani realizovat vzdělávací programy, které jsou podstatou jeho činnosti. Výkon rozhodnutí, např. prodejem zajištěné nemovitosti, by znamenal reálný zánik stěžovatele. Prodej zajištěné nemovitosti by znemožnil splnit závazek dvacetileté udržitelnosti vzdělávacích programů, k jejichž realizaci měla nemovitost sloužit. Dále by to znamenalo povinnost vrátit čerpanou dotaci, ve výši přibližně 32,5 milionů Kč spolu s příslušenstvím.

Nenahraditelná újma pro stěžovatele nespočívá jen v tom, že by mohlo dojít k likvidaci a zániku stěžovatele, současně existence napadených rozhodnutí brání stěžovateli v další činnosti. Na činnost potřebuje dotace a podmínkou jejich čerpání je bezdlužnost stěžovatele vůči státu. Stěžovatel dále uvedl několik programů, ve kterých by mu vznikla újma, opožděné podání potvrzení o bezdlužnosti od správce daně nelze v případě administrace dotací a příspěvků z evropských fondů zhojit. Správce daně stěžovateli nevydá potvrzení o bezdlužnosti, bude-li tady vykonatelné rozhodnutí o odvodu či penále. Stěžovatel označil jako důkazy obsah napadených rozhodnutí, správní spis a své přiznání k dani z příjmů právnických osob a výkaz zisků a ztrát za roky 2012 a 2013.

Podle stěžovatele se přiznání odkladného účinku nedotkne práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Nepřiznání odkladného účinku by naopak zasáhlo do práv zaměstnanců stěžovatele, neboť by musel zredukovat počet pracovních míst, a dále by bylo v rozporu s veřejným zájmem, protože smyslem veřejného práva by měla být minimalizace zásahů do sféry jednotlivce.

Podle žalovaného má mít přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zcela mimořádný charakter, tento institut lze aplikovat pouze ve výjimečných situacích, kdy stěžovatel svůj návrh doloží dostatečnými a věrohodnými důkazy. Pokud by Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, mohl by stěžovatel čerpat další dotace, ačkoli k tomu nebude splňovat zákonem stanovené podmínky. Stěžovatel nedoložil, v čem konkrétně by mu vznikla nepoměrně větší újma, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám, a neprokázal, že újma v předmětné situaci nespočívá pouze v povinnosti zaplatit stanovený odvod za porušení rozpočtové kázně. Pokud by měla tato újma spočívat pouze v nutnosti odvést stanovený odvod, musel by být odkladný účinek přiznán každé kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku krajského soudu, z něhož by pro stěžovatele plynula platební

pokračování

povinnost. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se rovněž mohlo dotknout veřejného zájmu v podobě zájmu státu na čerpání dotací v souladu se zákonem a podmínkami stanovenými v rozhodnutí o poskytnutí dotace a zájmu státu na řádném a včasném výběru odvodů stanovených v důsledku porušení rozpočtové kázně. Žalovaný na závěr připomněl, že stěžovatel má přímo v rámci daňového řízení k dispozici právní instituty, které umožňují dočasně odložit bezprostřední výkon rozhodnutím uložené povinnosti, například posečkání nebo splátkování daně. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesením zamítl návrh na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh není důvodný a **nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.**

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohl výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí vést k velmi závažným až nevratným následkům.

Stěžovateli byla na rok 2006 a 2007 poskytnuta dotace z Operačního programu rozvoj lidských zdrojů, a to v celkové výši 17.761.000 Kč. Výsledkem daňové kontroly zahájené dne 12. 11. 2009 bylo zjištění porušení rozpočtové kázně, z tohoto důvodu správce daně vyměřil platebním výměrem ze dne 25. 9. 2012, č. j. 406480/12/228985603497, stěžovateli odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 44a odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve výši 1.065.660 Kč do Národního fondu II. Žalovaný přezkoumal platební výměr, ale neshledal odvolací námitky důvodnými. V důsledku organizačních změn ve struktuře správních orgánů pro výkon správy daní však žalovaný změnil výrok rozhodnutí týkající se placení vyměřeného odvodu tak, aby výrok odpovídal změně bankovního účtu správce daně.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v posuzovaném případě nastala výjimečná situace pro přiznání odkladného účinku. Pokud stěžovatel uvádí, že mu v případě nepřiznání odkladného účinku vznikne finanční újma, neboť nebude moci doložit podmínku bezdlužnosti vůči státu k podávání žádostí o dotace, tato okolnost není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů, *„(n) a dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.“* Tvrzená újma stěžovatele je pouze hypotetická, přiznání dotace je podmíněno řadou okolností a na přiznání není právní nárok.

Odkladný účinek kasační stížnosti má za následek pouze dočasné nenastoupení právních účinků napadeného rozhodnutí. Stěžovatel by však v případě přiznání odkladného účinku mohl získat potvrzení o bezdlužnosti vůči státu a žádat o další dotace, ačkoliv mu byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 065 660 Kč a toto rozhodnutí bylo potvrzeno napadeným rozsudkem. Není proto v souladu s důležitým veřejným zájmem na řádném rozdělování dotací, aby stěžovatel pravomocně sankcionovaný za porušení rozpočtové kázně žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti především proto, aby mohl získat další dotace z veřejného

rozpočtu. (K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele již v usnesení o nepřiznání odkladného účinku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 8 As 179/2014 – 65)

Finanční situace stěžovatele taktéž není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku, stěžovatel má k dispozici nástroje daňového práva a může požádat správce daně o povolení posečkání úhrady daně, nebo rozložení její úhrady na splátky podle § 156 daňového řádu. Nadto, jak již by bylo výše uvedeno, by přiznání odkladného účinku nebylo v souladu s důležitým veřejným zájmem.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny. Proto rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

K výroku č. II

Podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, je návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví zpoplatněn částkou 1.000 Kč.

Jak Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, na návrh o přiznání odkladného účinku je třeba pohlížet jako na návrh nejbližší návrhu na vydání předběžného opatření. Oba návrhy, byť se jejich účel a podmínky, za nichž lze návrhu vyhovět, samozřejmě liší, mají z hlediska procesního stejný režim. Proto by měly podléhat stejnému režimu i z hlediska vzniku poplatkové povinnosti. Soud tedy nevyzývá navrhovatele k zaplacení soudního poplatku po podání návrhu, nýbrž mu uloží (není-li od poplatku osvobozen), aby poplatek zaplatil současně s rozhodnutím o tomto návrhu, a to bez ohledu na to, zda bylo návrhu vyhověno, nebo byl návrh zamítnut (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, přístupné na www.nssoud.cz).

V předmětné věci tento soudní poplatek nebyl stěžovatelem zaplacen ani současně s podáním návrhu. Soud proto stěžovatele vyzval ve výroku II. tohoto usnesení ke splnění poplatkové povinnosti a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Soudní poplatek je možno uhradit buď v kolcích vylepením na vyznačeném místě tohoto usnesení (po připojení svého podpisu jej zašlete zpět Nejvyššímu správnímu soudu), případně v hotovosti na pokladně soudu anebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 - 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno, **závazný variabilní symbol pro identifikaci platby: 1060303015**.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu

pokračování

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 6
657 40 Brno

ke sp. zn. 6 Afs 30/2015

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis:

Místo pro nalepení kolkových známek: